

Бітов А.І.

*Національний університет «Одеська юридична академія»,
здобувач кафедри адміністративного права та процесу,
суддя Одеського апеляційного адміністративного суду*

ДО ПИТАННЯ ПРО ПРОЦЕСУАЛЬНІ РИСИ АДМІНІСТРАТИВНО-СУДОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ

Характеристика відповідних елементів надає чітке уявлення про будь-який вид юридичного процесу, який обов'язково має власну структуру, тобто комплекс складових елементів і їх внутрішню побудову, яка визначає масштаби адміністративно-процесуальної регламентації діяльності адміністративних судів щодо розгляду і вирішенню справ адміністративної юрисдикції. Саме тому питання про процесуальну форму адміністративного судочинства є актуальним на етапі розвитку інституту адміністративного судочинства в Україні.

Чинне українське законодавство надає особливого значення саме процесуальній формі діяльності представників судової влади, оскільки вона дозволяє встановити реальну наявність або відсутність прав, свобод та інтересів суб'єктів публічно-правових відносин та ефективно захистити їх шляхом винесення законних і обґрунтованих процесуальних актів судово-юрисдикційного реагування. Тобто, можна стверджувати, що процесуальна форма діяльності адміністративних судів виступає в якості інструменту забезпечення законності під час правозастосовної адміністративно-судової діяльності. Зокрема, Кодекс адміністративного судочинства України встановлює коло суб'єктів, які мають право звернутися до адміністративного суду за захистом порушених або оспорюваних прав, свобод і законних інтересів (ст. 2); суддів, які не мають права розглядати конкретну справу за наявності особистої чи іншої зацікавленості в його результаті (ст. 27, 28); які справи підвідомчі адміністративним судам (справ, які підпадають під юрисдикцію адміністративних судів (ст. 17); визначає правила предметної, інстанційної та територіальної підсудності (ст. 18-21); склад осіб, які беруть участь у справі (гл. 5); визначення доказів (ст. 69) тощо.

Зазначимо, що змістом адміністративно-процесуальних відносин в адміністративному суді безперечно є процесуальна діяльність, представлена адміністративними провадженнями, пов'язаних з відправленням правосуддя, тобто адміністративно-процесуальна діяльність, яка частково базується на адміністративно-правових відносинах, в яких переважним чином і виникають спори, підвідомчі адміністративним судам.

На нашу думку, можна констатувати, що адміністративне судочинство, без адміністративного права є безпредметним, а адміністративне право без наявності адміністративного судочинства залишається без адекватного юрисдикційного механізму забезпечення виконання частини його норм, гарантуючих судовий захист від порушень з боку органів державної влади, органів місцевого самоврядування, їхніх посадових і службових осіб, інших суб'єктів при здійсненні ними владних управлінських функцій на основі законодавства, в тому числі на виконання делегованих повноважень.

Для структури адміністративного судочинства характерна наявність поліфункціонального складу процесуальних дій, які при предметному об'єднанні утворюють адміністративно-процесуальні провадження.

Провадження як структурний елемент процесуальної форми адміністративного судочинства характеризується, насамперед, динамічністю, здатністю забезпечити рух справи адміністративної юрисдикції, спрямованістю на регламентацію процесуальних дій учасників процесу у повному обсязі певного правового положення або компетенції. Провадження, на відміну від інших структурних елементів адміністративного судочинства, таких як: стадії та процесуальні дії, охоплює логічно вивірений порядок розгляду по певній категорії адміністративних справ (питань).

Такий порядок є специфічним, тобто таким, що якісно та змістовно відрізняється від інших процесуальних чи процедурних порядків захисту прав суб'єктів публічно-правових відносин (наприклад процедури адміністративного оскарження). Формування такого порядку відбувається з урахуванням особливостей правової природи питань адміністративно-судового розгляду, які і визначають характерні ознаки провадження.

Не зважаючи на те, що визначення характерних ознак процесуальних проваджень, в тому числі у структурі судочинства, найчастіше давалося в загальнотеоретичній чи галузевій, наприклад цивільній процесуальній, літературі, дані ознаки можуть бути використані і для характеристики адміністративно-судової процесуальної форми.

Отже, враховуючи аналіз наукових позицій та характер законодавчого регулювання адміністративного судочинства можна охарактеризувати цілісність і специфіку порядку здійснення певної сукупності процесуальних дій адміністративних судів. При цьому в якості ознак, що дозволяють визначити специфіку адміністративно-судового провадження, можна визнати наступні:

- специфічний порядок діяльності адміністративного суду, що забезпечує завершення процесуального циклу розгляду та вирішення певної справи адміністративної юрисдикції;
- наявність певного кола юридично значимих питань, які повинні бути вирішені саме в такому і ніякому іншому порядку;
- особливий склад суб'єктів, які мають адміністративно-процесуальну правосуб'єктність, що не характерний для інших видів проваджень;
- спеціальні процесуальні цілі і завдання, які відрізняються від цілей і завдань, притаманних іншим видам проваджень.